

[Arne Melchior]

ske lege – hvorefter de pågældende selv træffer deres afgørelse.

Det er klart CDs, hele gruppens, mening, at det er Danmarks Olympiske Komité og de enkelte deltagere – vi har jo set en af dem, en tidligere guldmedaljevinder inden for sejlsporten, ytre sin egen personlige tvivl meget stærkt i Politiken gentagne gange – det er altså anerkendt fra mit partis side, at det er sportens ledere og de aktive sportsfolk selv, der skal træffe den endelige afgørelse. Vor kritik af den i øvrigt helt klart velmenende regering går ene på dette, at man unddrager dem en udtalelse i et spørgsmål, som man selv erklærer er af politisk art. Det tror jeg ikke man kan leve med.

Jeg er ikke enig i, at regeringen skal kritiseres, fordi man retter i et udkast til en redegørelse, det manglede da bare andet. Ellers var der ikke nogen mennesker her på Jorden, der ville vove at lave udkast, hvis det var kritisabelt at rette i et sådant udkast. Der er ingen kritik heraf. Men det er nødvendigt med et spørgsmål til statsministeren: er det meningen, at et eventuelt dansk hold ved legene i Moskva skal bære dannebrog frem på arenaen, og at dannebrog skal hejses og nationalsangen skal spilles, hvis og når der falder danske medaljer?

Nu ved jeg godt, at statsministeren sikkert ikke har kunnet patentanmelde dannebrog eller »Der er et yndigt land« i sit eget navn, men her er der i hvert fald brug for en vejvisning, en rådgivning, som regeringen ikke kan unddrage sig, fordi det er klart – om man kan lide det eller ej – et politisk problem, om dette eventuelle hold af idrætsmænd toner ind med dannebrog i spidsen, eller det ikke gør det. Der er tid endnu, men jeg henstiller indtrængende til statsministeren i god tid at give en sådan vejledning til det eventuelle hold.

Kulturministeren har i øvrigt, nu vi taler om dannebrog og nationalsange ved medaljeuddeling, i det nævnte interview i B.T. også meget klogt og dygtigt peget på, hvad værdien af medaljer egentlig er, hvis der er stort frafald af nationer. Jeg citerer svaret på det klare spørgsmål, hvor intervieweren spørger:

»Helt ærligt, Lise Østergaard, skal Danmark til Moskva?«

Svaret lyder:

»Det har undret mig i debatten, at ingen – eller vist kun D.I.F.s formand, Svend O.

Hansen – har haft det synspunkt fremme, at OL kan få så ringe sportslig værdi, at det ikke er værd at deltage. Hvilken glæde kan en idrætsudøver have af at få en guldmedalje om halsen, hvis han eller hun ved, at der et sted ude i verden sidder 5–6 stykker, der er bedre?«

Jeg synes nu, at der til de enkelte idrætsudøvere ligger et klart råd fra kulturministeren i denne stillingtagen.

Jeg læste en artikel i Berlingske Tidende, jeg tror, det var i går, af socialdemokratiets ordfører, hr. Ole Espersen, altså den politiske ordfører, hvor han blander de forhandlinger og de afstemninger, der har været om dansk idrætssamkvem med Sydafrika, sammen med olympiadesituationen. Han forsøger ligesom at få det til, at der er nogle partier her i folketinget, der ikke er imod apartheid. Det er selvfølgelig en fordrejning af situationen. Der er den forskel på et bilateralt idrætsligt samarbejde og olympiske lege, at de olympiske lege altid – og især af totalitære stater – er blevet udnyttet som propaganda for deres system. Propaganda både indadtil over for deres egen befolkning og udadtil over for verden. Det samme kan ikke siges – eller i hvert fald slet ikke på lignende måde – om bilaterale fodbold- eller andre landskampe. Derfor er de olympiske lege noget helt andet.

Jeg hørte med megen tilfredshed hr. Arne Christiansens udredning af, hvad det var, der foregik i Nazityskland i 1936.

Jeg er overbevidst om, at vore børn vil komme til at sige det samme, som børnene af hin generation måtte sige, fordi vi deltog dengang. Det er for dårligt, at vi ikke lærer af historien.

Jeg vil godt fortælle, at jeg i 1936 var 11 år gammel, og for mig gik nazismens væsen og faren i dens væsen i meget høj grad op, da min far forbød min storebror og mig at gå ind og se Leni Riefenstahls film om de olympiske lege. Vi argumenterede selvfølgelig som de sportsinteresserede drenge, vi var: ja men at gå ind og se den film, det kan vel ikke gavne hr. Hitler, det kan vel ikke skade nogen. Vi vidste, at vi havde en retfærdig far, og han fastholdt, at vi end ikke måtte gå ind og se den film, for at vore svage barnesjæle ikke skulle kunne risikere at blive inficeret af den propaganda, han vidste denne film var udtryk for. Det kom til at betyde noget for os.